

Solidaritet med Afrîn, Ghouta, Idlib mot alla militära angrepp

[Uttalande från Mellanösterns socialistiska förbund, 23 januari 2018. Här översatt från International Viewpoint, 26 januari. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Solidaritet med Afrîn mot den turkiska militära invasionen

Sedan 20 januari 2018 har den turkiska militären med hjälp från proturkiska syriska militära oppositionsgrupper inlett en luft- och markoffensiv i stor skala, kallad för ”Operation olivkvist”, mot provinsen Afrîn i nordvästra Syrien med en huvudsakligen kurdisk befolkning och kontrollerad av Demokratiska unionspartiet (PYD) och dess Folkets försvarsenheter (YPG). Minst 30 civila har dödats sedan operationen inleddes.

Eftersom Afrîn har varit relativt förskonad från krig och angrepp från Assadregimens styrkor har det välkomnat många internt tvångsförflyttade människor från andra regioner i landet, vilket har lett till en fördubbling av befolkningen till 400-500.000.

Angreppet kommer efter månader av spänning och aggressioner från den turkiska militären mot Afrîn. Som förevändning använde den turkiska armén ett uttalande från en militär talesman för den USA-ledda koalitionen mot Islamiska staten (IS) om att bygga upp en 30.000 man stark gränsstyrka under befäl av Syriska demokratiska styrkorna (SDF) som leds av YPG. Enligt Ankaras uppfattning innebar USA:s beslut att samverka mellan USA och YPG inte skulle upphöra efter IS' sammanbrott, vilket den turkiska regeringen hade hoppats på.

Ankara betraktar YPG och PYD i Syrien som en utvidgning av Kurdistans arbetarparti (PKK), som USA, EU och Turkiet har betecknat som en terroristisk organisation.

Turkiets president Recep Tayyip Erdoğan sa att operationen i Afrîn skulle följas av ytterligare en mot Manbij. Erdoğan hotade också alla som kritiserade ”Operation olivkvist” i Turkiet, och sa i synnerhet med syftning på det prokurdiska Folkets demokratiska parti (HDP), att ”varhelst ni går ut på gatorna är våra säkerhetsstyrkor er i hasorna”. Med undantag för HDP stöder resten av partierna i Turkiet, inklusive det fascistiska Nationella rörelsens parti (känt som MHP) och Kemalistiska republikanska folkpartiet (känt som CHP), Turkiets militära invasion.

Trots ett uttalande från det ryska utrikesministeriet som uttryckte ”oro” och uppmanade parterna ”att visa ömsesidig återhållsamhet”, har Moskva, som kontrollerar stora delar av Syriens luftrum, i själva verket givit Turkiet grönt ljus för invasionen och har dragit tillbaka sina trupper från de områden som är måltavla för de turkiska styrkorna. Ryska ämbetsmän har krävt att YPG överlämnar Afrîn till den syriska regimen för att ”hindra” de turkiska angreppen mot regionen.

USA har varit ganska passiva, och har bara uppmanat Turkiet att vara återhållsam och säkerställa att de militära operationerna blir begränsade till omfattning och varaktighet. Samtidigt har ryska, iranska och turkiska diplomater träffats för att förbereda den syriska ”Nationella dialogkongressens” möte i Soji i Ryssland den 30 januari, som ska försöka konsolidera en så kallad fredsprocess

där Assadregimens strukturer skulle bli kvar.

Syriska nationella koalitionen av syriska revolutions- och oppositionsstyrkor (känd som Etilaf), som i huvudsak består av liberala och islamiska konservativa och fundamentalistiska grupper och personer, har inte bara stött den turkiska militära interventionen och fortsatt sin tidigare chauvinistiska politik mot kurderna i Syrien, utan deltar också i operationen genom att uppmana syriska flyktingar i Turkiet att ansluta sig till de syriska beväpnade oppositionsgrupper som strider i Afrîn.

Den pågående turkiska militära operationen mot Afrîn och den nyligen misslyckade kurdiska folkomröstningen om självständighet i det irakiska Kurdistan, har visat att de internationella och regionala makthavarna inte vill se kurdiska nationella eller självstyrande strävanden bära frukt. Det är uppenbart att Moskvas och Washingtons tidigare stöd till YPG, och YPG:s stöd till Rysslands och Assadregimens flygangrepp och militära fälttåg som inleddes i slutet av september 2015, inte hindrade Ankaras militära aggression mot Afrîn.

Mer allmänt återspeglar operationen i Afrîn att de syriska demokratiska och progressiva aktörerna inte lyckats stå emot Assadregimens och dess allierades krossande av den syriska revolutionen, och att regimen fått förnyad styrka och accepteras av alla internationella aktörer.

Solidaritet med Idlib och Ghouta mot angreppen från Assadregimens trupper och dess ryska allierade

Samtidigt fördömer vi Assadregimens angrepp på östra Ghouta och Idlib, områden som enligt Astanas ”fredsförhandlingar” under rysk, iransk och turkisk ledning skulle vara ”nedtrappningszoner”.

Sedan mitten av november 2017 har de nästan 400.000 människorna i östra Ghouta utsatts för nästan dagliga flygbombningar, beskjutning och bombardemang från regimen trupper och dess allierade. Åtminstone 21 civila har dödats vid regimen flygangrepp och bombardemang av östra Ghouta mellan 20 och 22 januari. Det gör att dödssiffran stiger till mer än 200 civila sedan regimen trappade upp sin offensiv mot detta område den 29 december. Enligt det lokala civilförsvaret sägs regimen trupper ha avlossat nio granater som misstänks ha innehållit klorgas mot Douma den 20 januari och skadade 21 personer. Vi påminner om att denna region har belägrats av den syriska regimen och allierad milis sedan 2013.

Oppositionsgrupper i Ghouta har också bombarderat olika distrikt i Damaskus, vilket har orsakat dussintals dödsfall och skador bland civila under de senaste veckorna.

Under den senaste månaden har utöver detta mer än 200.000 civila tvingats fly efter regimen framryckning i södra Idlib och på landsbygden i norra Hama, och mer än 100 personer har dödats under striderna.

I både Idlib och Ghouta måste socialister solidarisera sig med civilbefolkningen mot de salafistiska och jihadistiska rörelsernas, Hay’at Tahrir al-Shams respektive Jaysh al-Islams, auktoritära styre.

Alla de internationella och regionala makthavarna är eniga om behovet att, i namn av ”kriget mot terrorismen”, krossa de revolutionära folkliga rörelser som inleddes i Syrien i mars 2011 och

stabilisera den mordiska och auktoritära regimen i Damaskus med Bashar al-Assad i ledningen. Det är denna enighet som har gjort att de senaste brotten har fått en ”blankofullmakt”.

Mot denna kontrarevolutionära enhet finns ett desperat behov av solidaritet mellan alla revolutionärer (arabiska, kurdiska och alla andra etniska minoriteter) som är mot Assadregimen och alla de regionala och internationella imperialistiska makterna och stöder kampen för social rättvisa, kvinnans rättigheter och de förtryckta minoriteternas rättigheter.

Mellanösterns socialistiska förbund stöder det kurdiska folkets rät till självbestämmande i Syrien och andra länder. Det betyder inte att vi har en okritisk hållning till politiken hos de kurdiska partier som leder denna kamp, vare sig PYD eller Kurdiska demokratiska partiet eller andra, särskilt vad gäller brotten mot civilbefolkningens mänskliga rättigheter.

Mot all sorts sekterism och rasism

Våra öden är förenade

Mellanösterns socialistiska förbund